

ΧΑΡΑΜΑΤΑ

. . . Μὰ ὅταν ἀρχίσαν νὰ ὑποφώσκουν τὰ χαράματα
καὶ νὰ ἐξαλείφονται οἱ ἀσθενικὲς σκιὲς
τῶν δένδρων, τῶν σπιτιῶν τῶν μακρινῶν καὶ τῶν
[κορμιῶν μας,
ποὺ ρίχγονταν μὲ τῆς σελήνης τὸ γαλάζιο φῶς,
τὴν τελευταία ποιητικώτατη νυχτιὰ —
τότε ἄρχισε κι ὁ σπαραγμὸς ὁ ἐνδόμυχος,
ἀπόρροια τῶν γλυκῶν μου ἀναμνήσεων
γιὰ τὴ νυχτιὰ τὴν ἀνεπίσιρρηπη ποὺ ὑποχωροῦσε.

. . . Κι ἂν εἶχε καὶ λυγμοὺς σπασμωδικοὺς ἀνάμεσα
στὸ ἡδονικώτερο τῆς φαντασίας μου παραλήρημα,
πῶς νοσταλγῶ καὶ τοὺς λυγμοὺς ἐκείνους τῶρα
ποὺ νοιώθω ποὺ σὲ λίγο ὁ ἥλιος θὰ φανεῖ
νὰ χύσει θέρμη χλιαρὴ καὶ φῶς πεζό.

Γ. Α. ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΗΣ